

Arrest

nr. 153 087 van 22 september 2015
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 26 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige twee asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk het feit dat zij vervolging vreest omwille van de pornografische filmpjes die zij liet maken en naar aanleiding waarvan zij stelt gearresteerd te zijn geweest.

In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 15 april 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

In het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 12 mei 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeksters beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 146 918 van 2 juni 2015.

Ter ondersteuning van haar huidige derde asielaanvraag legt verzoekster een verslag neer van een arts waarin haar fysieke (littekens) en psychische toestand wordt beschreven.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst er op dat een medisch attest, zoals door de commissaris-generaal terecht wordt opgemerkt, geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin een verzoeker zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Wat betreft verzoeksters verwijzing naar het arrest van 19 september 2013 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, "R.J. t. Frankrijk", wijst de Raad erop dat uit voormeld arrest kan worden afgeleid dat indien het bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of bestendig verblijf, het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, dat dat de betrokken Staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land, wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Of dat bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de Staat beoordelen in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land (cf. § 53 t/m 56 van het arrest R.C. tegen Zweden, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 41 t/m 44 van het arrest D.N.W. tegen Zweden, van 6 december 2012, nr. 29946/10, § 62 van het arrest I. tegen Zweden, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest R.J. tegen Frankrijk, van 19 september 2013, nr. 10466/11 (www.echr.coe.int)).

Dat andere onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft het ontstaan van voormelde verplichting niet in de weg te staan, in het bijzonder niet indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn, deze littekens of verwondingen stroken met zijn verklaring dat autoriteiten van het desbetreffende land hem onmenselijk hebben behandeld, deze verklaring bevestiging vindt in betrouwbare algemene informatie over dat land, en uit deze informatie ook kan worden afgeleid dat autoriteiten van dat land personen als de asielzoeker na terugkeer mogelijk aan een onderzoek onderwerpen en ze tijdens dat onderzoek onmiddellijk van de littekens of verwondingen op de hoogte kunnen raken (cf. § 67 t/m 69 van voormeld arrest I. tegen Zweden, § 39 en 42 van voormeld arrest R.J. tegen Frankrijk en § 66 en 72 van het arrest Z.M. tegen Frankrijk, van 14 november 2013, nr. 40042/11 (www.echr.coe.int)).

Voor het ontstaan van voormelde verplichting is ook van belang of de asielzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel (cf. § 40 t/m 43 van het arrest MO.M. tegen Frankrijk, van 18 april 2013, nr. 18372/10, en § 77 t/m 79 van voormeld arrest Z.M. tegen Frankrijk (www.echr.coe.int)).

In casu is de Raad van oordeel dat het door verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde medische attest, dat zij opnieuw als bijlage aan haar verzoekschrift voegt, niet noopt tot nader onderzoek, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, en de vaststelling dat zij voor het overige geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid van haar relaas kunnen herstellen, of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

Verzoekster gaat er bovendien aan voorbij dat de omstandigheden van voormelde zaak door het EHRM behandeld verschillend zijn, zodat de redenering die het Hof volgt geenszins op haar eigen zaak kan worden betrokken. In casu blijkt verzoekster bij haar eerste asielaanvraag niet enkel lacunaire verklaringen te hebben afgelegd, maar werden ook tegenstrijdigheden vastgesteld in haar relaas in die mate dat er geen geloof aan kon worden gehecht, terwijl er in de zaak van het EHRM gesteld werd dat de enkele vaststelling dat het relaas leemtes (in de door verzoekende partij geciteerde tekst wordt niet gesproken over ongeloofwaardige verklaringen) bevat onvoldoende is om de twijfels over de oorsprong van de lichamelijke letsels op te heffen.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 augustus 2015, beroept verzoekende partij zich op artikel 3 van het EVRM en voert zij aan dat zij voorheen, bij haar eerste asielaanvraag in versnelde procedure, nooit door een arts werd onderzocht. Zij stelt dat er niet werd onderzocht of er een link is tussen de vastgestelde littekens en haar relaas. Verzoekende partij geeft toe dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd die betrekking hebben op elementen zoals tijd en plaats. Zij wijst er op dat door een externe arts op verzoek van haar raadsman een onderzoek werd gevoerd naar de link in verzoekende partij haar relaas, de vastgestelde littekens en de psychische gevolgen van de folterdaden. Verzoekende partij vervolgt dat de arts op onderbouwde wijze volgens de methode DUSOI tot de conclusie komt dat verzoekende partij lijdt aan een PTSS. Zij is van oordeel dat de staat vanaf het begin in gebreke is gebleven ten aanzien van haar gezondheid en de gevolgen van foltering. Verzoekende partij wijst er op dat dit een relevant medisch stuk is dat op gedetailleerde wijze de littekens beschrijft en vaststelt dat deze overeenkomen met de folteringen waar zij gewag van gemaakt heeft. Verzoekende partij is van mening dat het standpunt van de Raad in de beschikking niet overeenkomstig de eisen van het EHRM is, aangezien het EHRM de verplichting oplegt tot een deugdelijk en diepgaand onderzoek van de in artikel 3 van het EVRM bedoelde grief. Verzoekende partij wijst er tevens op dat het EHRM een medisch attest aanmerkt als zeer relevant, een begin van bewijs kan uitmaken dat het relaas van de verzoekende partij slachtoffer is geworden van folteringen en dat zij een reëel risico loopt bij terugkeer. Verzoekende partij benadrukt dat het medisch

attest dat zij heeft ingediend niet kan uitgesloten worden van verder onderzoek op basis van tegenstrijdigheden en lacunes, nu dit attest vaststelt dat verzoekster op basis van psychologische testen aan een PTSS lijdt en deze tegenstrijdigheden en lacunes, *in casu* met betrekking tot ruimte, tijd, plaats en het aantal aanwezig personen, als oorzaak kunnen hebben het PTSS. Verzoekende partij verwijst in dit verband ook naar rechtspraak van de Raad. Verzoekende partij besluit dat verder onderzoek noodzakelijk is omdat in deze stand van de zaak de tegenstrijdigheden niet meer tegenstelbaar zijn, de littekens een begin van bewijs vormen dat zij in het verleden het slachtoffer is geworden van ernstige foltering, het medisch attest een begin van bewijs is dat zij een reëel risico loopt om een aan een in artikel 3 van het EVRM bedoelde handeling te worden onderworpen, en de verwerende partij nagelaten heeft iedere gereede twijfel weg te nemen.

1.4.2. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de bestreden beslissing een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag d.d. 17 juni 2015 betreft.

De Raad doet te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647). Wat het door verzoekende partij aangevoerde artikel 3 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In de mate verzoekende partij ter terechtzitting onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM argumenteert dat verder onderzoek nodig is naar het medisch attest, herhaalt de Raad dat uit het arrest “R.J. t. Frankrijk” van 19 september 2013 kan afgeleid worden dat, indien het bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of bestendig verblijf het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, dit de betrokken Staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker, na uitzetting naar het desbetreffende land, wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Of dat bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de Staat beoordelen in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land (cf. § 53 t/m 56 van het arrest R.C. tegen Zweden, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 41 t/m 44 van het arrest D.N.W. tegen Zweden, van 6 december 2012, nr. 29946/10, § 62 van het arrest I. tegen Zweden, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest R.J. tegen Frankrijk, van 19 september 2013, nr. 10466/11 (www.echr.coe.int)).

Dat andere onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft het ontstaan van voormelde verplichting niet in de weg te staan, in het bijzonder niet indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn, deze littekens of verwondingen stroken met zijn verklaring dat autoriteiten van het desbetreffende land hem onmenselijk hebben behandeld, deze verklaring bevestiging vindt in betrouwbare algemene informatie over dat land, en uit deze informatie ook kan worden afgeleid dat autoriteiten van dat land personen als de asielzoeker na terugkeer mogelijk aan een onderzoek onderwerpen en ze tijdens dat onderzoek onmiddellijk van de littekens of verwondingen op de hoogte kunnen raken (cf. § 67 t/m 69 van voormeld arrest I. tegen Zweden, § 39 en 42 van voormeld arrest R.J. tegen Frankrijk en § 66 en 72 van het arrest Z.M. tegen Frankrijk, van 14 november 2013, nr. 40042/11 (www.echr.coe.int)).

Voor het ontstaan van voormelde verplichting is ook van belang of de asielzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel (cf. § 40 t/m 43 van het arrest MO.M. tegen Frankrijk, van 18 april 2013, nr. 18372/10, en § 77 t/m 79 van voormeld arrest Z.M. tegen Frankrijk (www.echr.coe.int)).

1.4.3.1. Verzoekende partij haar argument voorheen nooit door een arts gecontroleerd te zijn geweest, mist feitelijke grondslag en elke ernst, zo blijkt uit het medisch attest d.d. 31 maart 2015 van dokter L. van het Transitcentrum Caricole (1 dag na haar asielaanvraag), opgenomen in het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoekende partij door voornoemde dokter eind maart 2015 werd onderzocht waarbij verschillende littekens (7) op verzoekende partij haar armen en benen werden vastgesteld, en waarin vermeld staat dat deze volgens verzoekende partij (haar verklaringen) ontstaan zouden zijn door foltering door de politie “omstreeks 18 februari 2015”. Verzoekende partij heeft haar psychische toestand/problemen op het moment van haar onderzoek door dokter L. van het Transitcentrum Caricole op 31 maart 2015 niet aangekaart niettegenstaande zij daar de gelegenheid toe had.

Met betrekking tot de fysieke letsels van verzoekende partij, zoals die blijken uit voormeld medisch attest d.d. 31 maart 2015 alsook uit het bij onderhavige asielaanvraag bijgebrachte medische attest d.d. 11 juni 2015, stelt de Raad vast dat verzoekende partij die letsels welke veroorzaakt zouden zijn door het geweld van de Oegandese politie bij haar vorige asielaanvragen niet of nauwelijks ter sprake bracht. Zo sprak verzoekende partij bij haar eerste asielaanvraag zeer algemeen over het feit dat zij door de politie zou zijn vastgehouden en hierbij zijn mishandeld, doch zei ze (nagenoeg) niets over de verwondingen op haar lichaam die hier het gevolg van zouden zijn. Bij haar tweede asielaanvraag sprak ze zeer algemeen over de littekens op haar lichaam, en stelde ze dat uit de door haar bij die aanvraag neergelegde foto's, waarop zij in lingerie in allerlei houdingen staat afgebeeld, blijkt dat zij die littekens eerder voor haar arrestatie door de politie in Oeganda nog niet had. Over hoe precies die verwondingen zouden zijn veroorzaakt, sprak ze zich echter opnieuw niet uit. Ook bij haar huidige derde asielaanvraag gaf ze tijdens haar gehoor weinig of nagenoeg geen toelichting omtrent de aard van het geweld dat de politie bij haar arrestatie en vasthouding zou hebben gehanteerd, en over de verwondingen die zij hierbij zou hebben opgelopen.

Volgende vaststellingen kunnen dienaangaande gedaan worden op basis van het administratief dossier: Op de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag verklaarde verzoekende partij over haar folteringingen het volgende (vragenlijst nr. 5): *"(...) Ze sloegen me, betastten borsten en vagina en zeiden dat ze mijn nagels zouden uittrekken (wat ze later ook deels deden). Ze bonden mijn voeten vast en hielden mijn hoofd onder water tot ik het bewustzijn verloor. (...)"*

Tijdens het gehoor naar aanleiding van de eerste asielaanvraag stelt verzoekende partij het volgende (gehoorverslag, p. 12): *"(...) Ze duwden mij in het water, ze sloegen mij, ze probeerden mijn nagels uit te trekken. (...) ze mishandelden mij. Ze zouden alles me doen, ze stopten dingen tussen mijn benen. (...)"*

Noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het Commissariaat-generaal maakt verzoekende partij, die tijdens het gehoor op het CGVS vergezeld was van een raadvrouw, gewag van psychische problemen. Verzoekende partij gaat tegen de eerste beslissing van de commissaris-generaal niet in beroep.

Naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag d.d. 7 mei 2015 legt verzoekende partij een uitgebreide verklaring af op de DVZ die betrekking heeft op de nieuwe elementen die ze heeft ingediend, waaronder de foto's die moeten aantonen dat zij betrokken was bij het maken van pornografische clips en dat zij voorafgaand aan haar arrestatie geen littekens had. Verzoekende partij maakt ook hier tijdens haar tweede asielaanvraag geen gewag van psychische problemen. De commissaris-generaal neemt een beslissing op 12 mei 2015. In haar verzoekschrift naar aanleiding van haar beroep tegen deze beslissing heeft verzoekende partij het over littekens op haar handpalm, die overeenstemmen met de folterdaad, namelijk *"het uitdoven van sigaretten"*. Verzoekende partij is in voornoemd verzoekschrift ook van oordeel dat zij tijdens haar eerste asielaanvraag uitvoerig de folterdaden heeft uiteengezet en de commissaris-generaal nagelaten heeft de oorsprong van de littekens die de centrumarts heeft vastgesteld te onderzoeken. In het verzoekschrift naar aanleiding van de tweede asielaanvraag wordt geen gewag gemaakt van eventuele psychische problemen. In 's Raads arrest nr. 146 918 van 2 juni 2015 wordt het volgende gesteld over de littekens van verzoekende partij en het medisch attest (neergelegd in de eerste asielaanvraag):

"In casu bleek de commissaris-generaal reeds bij de eerste asielaanvraag van oordeel dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielaanvraag met name dat zij in pornografische filmpjes zou gefigureerd hebben. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster tegen deze beslissing geen beroep aantekende hetgeen haar verzoek om internationale bescherming op ernstige wijze relateert dient te worden opgemerkt dat de bewijswaarde van de door verzoekster neergelegde medische attesten relatief is. Immers hebben attesten in het algemeen slechts bewijswaarde in de mate dat ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non in casu. Al reeds in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat haar relaas ongeloofwaardig is om reden dat dit "meerdere lacunes en incongruenties" bevat. Zo blijkt uit de beslissing die werd genomen naar aanleiding van deze eerste asielaanvraag dat verzoekster (i) wisselende verklaringen aflegde met betrekking tot haar introductie in de opnamestudio, (ii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over wie er allemaal aanwezig was in de studio op het ogenblik van haar arrestatie, (iii) verzoekster zelf niet duidelijk kan aangeven waarvan zij juist beschuldigd werd, (iv) verzoekster niet in staat blijkt duiding te geven over de twee mannen die haar borgtocht zouden hebben betaald en (v) ondanks het feit dat zij in beschuldiging was gesteld verzoekster met haar eigen paspoort Oeganda heeft verlaten. Voor wat betreft medische attesten in het

algemeen dient er bovendien op gewezen dat de arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en - rekening houdend met zijn bevindingen - vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

De vele tegenstrijdigheden in haar relaas in samenhang met de vaststelling dat verzoekster – ondanks het feit dat zij in beschuldiging werd gesteld en zich niet meer opnieuw had aangeboden op het politiekantoor na haar vrijlating zoals van haar verwacht werd - haar land legaal is uitgereisd met haar eigen paspoort voorzien van een Schengenvisum verhinderen nog verder geloof te hechten aan haar verklaringen vervolgd te zijn wegens het figureren in pornografische films. Dienvolgens is er evenmin een oorzakelijk verband aangetoond tussen de door medische attesten vastgestelde littekens die verzoekster zou hebben opgelopen en haar (ongeloofwaardig bevonden) verklaringen over de oorsprong hiervan. Dit geldt eveneens voor de foto's die verzoekster neerlegt. Deze kunnen immers om het even waar, wanneer en in welke omstandigheden dan ook zijn getrokken en vormen geenszins een bewijs van de door verzoekster aangehaalde feiten. (...)"

Nergens is er sprake van een verhitte "crochet métallique" (ijzeren staaf) die op de kuit werd geplaatst, op handen die achter de rug werden vastgebonden ("menottées"), het hardhandig tegen de muur schuren waardoor de littekens op de schouder en de knie werden veroorzaakt, of het tegen mekaar schuren van geboeide handen, de oorzaak van littekens op de linkerhand en de rechterpols, zoals wordt beschreven in het medisch attest ingediend naar aanleiding van de derde asielaanvraag. In het medisch attest ingediend naar aanleiding van de derde asielaanvraag is dan weer geen spoor van littekens die veroorzaakt zouden zijn door het uitdoven van sigaretten of littekens als gevolg van het uittrekken van de nagels of het proberen uittrekken van de nagels of het vastbinden van de voeten.

Uit wat voorafgaat kan de Raad slechts het volgende vaststellen: de door verzoekende partij gegeven beschrijvingen in de opeenvolgende asielaanvragen van de beweerde folterpraktijken zijn uitermate summier/algemeen enerzijds en niet eensluidend anderzijds. Betasten van borsten en vagina, vastbinden voeten, hoofd onder water, sigaretten in de handpalm, dreigen van het uittrekken van de nagels en het proberen de nagels uit te trekken, eerste en tweede asielaanvraag. Brandwonde van een verhitte ijzeren staaf, op de rug geboeide handen, hardhandig schuren tegen de muur, en tegenmekaar schuren van geboeide handen, vaststellingen medisch attest derde asielaanvraag.

De Raad is dan ook van oordeel dat het correct is te stellen dat *"Met betrekking tot uw littekens (...) opnieuw (kan) opgemerkt worden dat een arts weliswaar verwondingen of littekens kan vaststellen, maar niet hoe u deze littekens of verwondingen hebt opgelopen.(...)"* en *"er geen oorzakelijk verband (kan) worden aangetoond tussen de in het medisch attest vastgestelde littekens en uw (ongeloofwaardig bevonden) verklaringen over de oorsprong ervan (...)"*

1.4.3.2. De Raad herhaalt dat waar in het neergelegde medische attest d.d. 11 juni 2015 gewag wordt gemaakt van het feit dat de politie verzoekende partij met een verhitte metalen staaf zou hebben toegetakeld en zij hierdoor een brandwonde op haar rechterkuit opliep, de Raad niet anders kan vaststellen dan dat verzoekende partij eerder niet de minste melding heeft gemaakt van het feit dat men haar bij haar vasthouding met een brandende staaf zou hebben gefolterd en dat zij hierdoor brandwonden, waar dan ook, zou hebben opgelopen. Verzoekende partij repte eerder immers met geen woord over dergelijke folterpraktijken, zoals ook het feit dat, zoals in het attest staat geschreven, men haar hardhandig tegen de muur zou hebben geworpen en gezet en vastgebonden zou hebben met geboeide handen.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat uit de bij haar vorige asielaanvraag neergelegde foto's blijkt dat zij voor haar vasthouding door de politie die littekens nog niet had, stelt de Raad vast dat die foto's van op een zekere afstand zijn genomen en verzoekende partij in dergelijke bepaalde poses (op haar zijde of op handen en knieën/voeten) staat afgebeeld dat op basis hiervan niet kan worden gesteld en hieruit niet kan worden afgeleid dat zij toen op het moment van het nemen van die foto's, die overigens ongedateerd zijn, de littekens aan o.a. haar rechterpols, rechterschouder, en rechterknie of de achterkant van haar kuit nog niet had. De lichaamsdelen waarop de in de medische attesten beschreven verwondingen zich bevinden worden op de foto niet of nauwelijks en vanop afstand getrokken afgebeeld, zodat verzoekende partij haar littekens, in het geval zij er bij het nemen van die foto's wel al waren geweest, hoe dan ook (nagenoeg) niet zichtbaar zijn op de foto's.

Hoe dan ook, zelfs al wordt ervan uitgegaan dat verzoekende partij op het ogenblik van die foto's nog niet de verschillende in de medische attesten opgesomde littekens had, vormen die foto's niet het minste bewijs van het feit dat deze letsels door de beweerde arrestatie en vasthouding door de politie zouden zijn veroorzaakt, zoals zij beweert.

De Raad benadrukt nogmaals dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin een verzoeker zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). *In casu* baseert en dient dokter V.A., van wiens hand het medisch attest d.d. 10 juni 2015 is, te steunen op verzoekende partij haar verklaringen omtrent de oorzaak van haar verwondingen, verklaringen welke echter ongeloofwaardig werden/worden bevonden. Dit klemt des te meer nu duidelijk wordt dat verzoekende partij over de wijze waarop zij deze littekens opliep flagrante incoherente verklaringen heeft afgelegd.

1.4.4. Het gegeven dat, zoals blijkt uit het door verzoekende partij bij onderhavige asielaanvraag neergelegde medische attest, de arts die haar heeft onderzocht volgens een wetenschappelijke methode DUSOI tot de conclusie komt dat zij lijdt aan een PTSS, wijzigt niets aan de voorafgaande vaststellingen betreffende de oorsprong van de littekens en de conclusie dat verzoekende partij haar relaas niet aannemelijk heeft weten te maken. De conclusie van de arts dat verzoekende partij lijdt aan PTSS, een conclusie die steunt op één onderzoek door een arts die geen psychiater is, zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing en niet betwist door verzoekende partij, is nog geen bewijs dat verzoekende partij haar actuele psychische problematiek het gevolg is van folterpraktijken door de Oegandese politie, en het feit dat zij door haar familie wordt geweerd omwille van haar deelname aan pornoclips. In de bestreden beslissing wordt tevens terecht gesteld dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat. De Raad is van oordeel dat het vaststellen van bepaalde psychische symptomen nog geen bewijs vormt van de door de verzoekende partij aangehaalde problemen en vervolgingsfeiten. Dit klemt des te meer nu verzoekende partij, die door een arts werd onderzocht een dag na haar eerste asielaanvraag, nooit eerder gewag heeft gemaakt van psychische problemen.

De Raad wijst er in dit verband ook op dat waar verzoekende partij, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, opmerkt dat personen die lijden aan PTSS moeilijkheden (kunnen) ondervinden met het onthouden van perifere details zoals ruimte, tijd, plaats en het aantal aanwezige personen, en zij stelt dat het feit dat zij aan PTSS lijdt de oorzaak kan zijn van de tegenstrijdigheden die eerder in haar verklaringen bij haar eerste asielaanvraag werden vastgesteld -contradicties die zij toegeeft-, verzoekende partij voorbij gaat aan het feit dat de tegenstrijdige verklaringen die in het kader van haar eerste asielaanvraag werden vastgesteld, slechts één van de vaststellingen was op grond waarvan toen, bij haar eerste asielaanvraag, tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas werd besloten. Zo werd daarnaast door de commissaris-generaal o.a. ook vastgesteld dat verzoekende partij zelf niet duidelijk kon aangeven waarvan zij juist in haar land van herkomst werd beschuldigd, zij weinig concrete informatie kon geven over de acties die de politie zou hebben ondernomen om haar te zoeken, zij niet in staat bleek duiding te geven over de twee mannen die haar borgtocht zouden hebben betaald, zij niet bij haar vriendin D. heeft gevraagd naar (het lot van) de twee andere meisjes die samen met haar zouden zijn gearresteerd, wat duidt op een gebrek aan interesse, en zij ondanks het feit dat zij in beschuldiging werd gesteld legaal met haar eigen paspoort Oeganda heeft verlaten. Het is het geheel van de motieven, en niet louter enkel de vaststelling dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over perifere details, die de commissaris-generaal in het kader van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas heeft doen besluiten, een ongeloofwaardig relaas waaraan zij nog steeds vasthoudt en in volhardt.

1.4.5. De Raad wijst er op dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin een verzoeker zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). *In casu* baseert en dient dokter V.A., van wiens hand het medisch attest d.d. 10 juni 2015 is, zich te steunen op verzoekende partij haar

verklaringen omtrent de oorzaak van haar verwondingen, verklaringen welke echter ongeloofwaardig werden/worden bevonden.

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen aan die de geloofwaardigheid van haar relaas vermogen te herstellen of een ander licht werpen op de in de beschikking van 5 augustus 2015 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

De Raad handhaaft zijn oordeel dat het door verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde medische attest d.d. 11 juni 2015 niet noopt tot nader onderzoek, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, en de vaststelling dat zij voor het overige geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid van haar relaas kunnen herstellen, of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas kan zij zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat er in haren hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS